

EN PINOTXO

Hi havia una vegada, en un poblet molt petit, un fuster que es deia Geppetto, que vivia en una casa molt bonica amb el seu gat, Fígaro; el seu peixet, Cleo, i amb en Pep el Grill. A en Geppetto li agradava molt fabricar joguines de fusta, i tots els nens demanaven als seus pares que l'hi comprassin perquè eren molt i molt boniques.

Un dia, amb una bona fusta, va fer un bonic titella. Després de pintar-lo i polir-lo, li va quedar tan bé que semblava un nen de debò; tant, que li va posar un nom: Pinotxo.

Com que en Geppetto no havia tingut fills, se'l mirava i se'l mirava, i pensava: «tant de bo en Pinotxo fos un nen de veritat, em faria tanta companyia...». Tant hi pensava, que una nit, en veure la caiguda d'un estel fugaç per la finestra, va demanar el seu desig: que en Pinotxo es convertís en un nen de veritat.

Aquella nit, mentre en Geppetto dormia, la fada blava, que havia escoltat el seu desig, va entrar a casa del fuster i va tocar en Pinotxo amb la seva vareta màgica. Al moment, en Pinotxo va començar a moure's i a parlar, perquè s'havia convertit en un nen de veritat. La fada el va avisar que s'havia de portar bé i ser un bon nen, perquè si no tornaria i el castigaria. Per ajudar-lo, la fada va encarregar a en Pep el Grill que el vigilés i l'ajudés a saber què havia de fer, perquè era bo, i què no havia de fer, perquè estava malament.

L'endemà, quan en Geppetto es va despertar va sentir soroll al taller de fusteria i va anar-hi corrents. Quina alegria va sentir quan va veure que aquell titella que havia fet amb tanta cura s'havia convertit en un nen de debò que es movia i parlava. Seria el seu fill, el seu fill per sempre més. El va abraçar ben fort i el va besar carinyosament.

Quan havien passat alguns dies, en Geppetto va dir a en Pinotxo que havia d'anar a l'escola, per aprendre a llegir i escriure, i moltes altres coses, com tots els nens. En Pinotxo hi va estar d'acord, i l'endemà, amb la seva motxilla nova a l'esquena, va sortir de casa per anar-hi.

Però, en arribar a la plaça, va trobar-se amb en Guillot, un llop, i en Pàmfil, un gat mentider, que, parlant, parlant, el van convèncer que no calia que anés a l'escola. Li van explicar que si anava a treballar al teatre aconseguiria de seguida fama i diners sense gaire esforç, i tothom l'aplaudiria i seria famós. En Pep el Grill, que el seguia de molt a prop, li va dir que no els escoltés, que no era veritat, que el millor que podia fer era anar a l'escola per aprendre moltes coses i poder ser un home de profit. Però en Pinotxo no va fer cas del que li deia el grill i se'n va anar amb aquells poca-soltes. Els va seguir fins a un teatre, que no era gaire famós i tenia un amo molt dolent que l'únic que buscava era algú que es deixés enredar per vendre-li i guanyar molts diners. Així que va tancar en Pinotxo en una gàbia i el feia actuar al teatre, cantant, ballant, fent tombarelles...

Però en Pep el Grill va anar a buscar la fada blava perquè l'ajudés. Ella, que malgrat tot se l'estimava i no volia que li passés res de dolent, va trobar-lo tancat a la gàbia i el va alliberar. Li va fer moltes preguntes per saber què havia passat, i en Pinotxo anava contestant una mentida darrere l'altra, perquè la fada no sabés que no havia fet cas al seu pare. Però, a cada mentida que contava, el nas li anava creixent més i més i més, i no parava.

La fada va recordar-li que ja l'havia avisat que si no es portava bé li passarien coses estranyes, i aquesta n'era una. «Així que ja saps el que has de fer», li va dir la fada. En Pinotxo, amb en Pep el Grill, va tornar cap a casa, penedit del que havia fet i decidit a explicar tota la veritat a en Geppetto i a demanar-li perdó, però no l'hi van trobar. Un colom missatger els va dir que en Geppetto havia sortit a buscar-lo amb una barca, i havia tingut tan mala sort que una balena se l'havia empassat.

En Pinotxo i el grill se'n van anar cap al mar, s'hi van tirar tot just quan la balena passava per allí i se'ls va empassar. Allà, a la panxa de la balena, hi havia el pobre Geppetto, plora que ploraràs perquè pensava que no veuria mai més el seu filllet. En Pinotxo i el grill el van consolar, i com que en Pinotxo era molt viu, va fer pessigolles a la gola de la balena amb unes algues, i la balena va fer un fort esternut i ells van sortir pel raig de sobre el cap de la balena, van pujar a la barca i se'n van anar cap al port.

Quan van arribar a casa, en Geppetto va preguntar a en Pinotxo què havia passat i per què tenia aquell nas tan llarg, i encara que en Pinotxo volia explicar-li mentides i més mentides, finalment li va dir tota la veritat, i el nas li va tornar al seu lloc. A partir d'aleshores, en Pinotxo es va convertir en un noi molt treballador i bo i no va dir mentides mai més. El seu pare, que ja l'havia perdonat, estava molt content i van ser tots molt feliços.

Carlo Collodi